

РЕШЕНИЕ

№ 993

гр. София, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Емилия Александрова

Членове: Катя Хасъмска
Таня Кандилова

при участието на секретаря Кристина П. Г.а
като разгледа докладваното от Таня Кандилова Въззивно гражданско дело № 20231100512401 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Б. П. П. срещу решението по гр.д. № 29051/2022 г. на СРС, 83 състав. В жалбата са изложени съображения за неправилност на решението. Въззивницата моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови друго, с което се уважи молбата ѝ за защита по ЗЗДН. Не претендира разноси, макар и първоначално с въззивната жалба да е искала присъждането на такива.

Въззиваемата страна Д. Г. П. оспорва жалбата и моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира разноси.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл. 17, ал. 1 от ЗЗДН от молителката в първоинстанционното производство, имаща правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 ГПК, във вр.с чл. 17 ЗЗДН, валиден и допустим съдебен акт.

Делото пред първата инстанция е образувано по молба на Б. П. П. срещу Д. Г. П. – за защита от домашно насилие, извършено вечерта на **втори** срещу **трети юни 2022 г.**, подробно описано в молба вх.№ 112401/03.06.2022 г., *подадена чрез куриер на Еконт на 02.06.2022 г.* (товарителница, приложена на л.9 от делото на СРС) и нейното уточнение от 06.06.2022 г. (молба с вх.№ 114579).

В сезиращата районния съд молба се твърди, че вечерта на 02.06.2022 г. молителката била навън с приятелка. Към 21.18 ч. ответникът започнал да ѝ пише обидни и заплашителни съобщения, като преди това ѝ бил звънял 26 пъти. По късно, около 00.30 часа (вече на 03.06.2022 г.), молителката, прибирайки се към дома си, находящ се в гр.София, кв.“Хаджи Д.“, ул.*****, видяла колата на ответника, паркирана пред входа на паркинга, препречваща достъпа до гаража ѝ. Тя спряла автомобила си до този на ответника. Д. П. излязъл от автомобила си, приближил се видимо ядосан до автомобила на молителката. Последната седяла на шофьорското място, колата била с включен двигател, на скорост, а молителката задържала спирачката. П. заключила вратите на автомобила си, свалила прозореца и попитала ответника за причината, поради която ѝ пречи да влезе в гаража. П. се надвесил над прозореца, започнал да крещи, настоявайки молителката да му каже къде и с кого е била. Последната отговорила, че отдавна са разделени и той няма право да я тормози, притеснява и държи сметка. Този отговор подразнил ответника и последният ударил молителката с юмрук в лявото рамо, след което започнал да я скубе и дърпа за косата с цел да я извади от колата. Единственото, което спасило П. от побой, било това, че държала колата на скорост и когато писнала спирачката тя рязко потеглила. П. преместила автомобила си по –надолу по улицата, като се надявала П. да си тръгне. Той обаче се приближил до колата ѝ и започнал да я рита и блъска, опитал се да отвори врата, а като не успял за стори това, започнал да чупи чистачките. Молителката включила на скорост и потеглила по улицата. Обиколила блока и след три минути отново минала покрай входа на гаража. Видяла, че колата на ответника още е там и решила да отиде до близката бензиностанция за да бъде на обществено място докато реши какво да прави, била в силен уплах и стрес. След около десет минути П. решила да провери дали П. си е тръгнал. На ул.“Видини кули“ видяла патрулен автомобил, на който присветнала и той спрял. П. обяснила на полицейските служители за случилото се. Те ѝ казали да кара пред тях и я съпроводили до адреса ѝ, но П. си бил тръгнал, поради което и служителите на реда посъветвали молителката да подаде жалба и да се обърне към съда за защита.

В уточнителна молба вх.№ 114579/06.06.2022 г. Б. П. е посочила, че съобщенията с обидно и заплашително съдържание ѝ били изпратени от телефонен номер : ***** , който се водил на нейно име, но се ползвал от ответника. Посочила е обидните думи и изрази, както и съдържанието на отправените ѝ заплахи в текстовите съобщения, изпратени ѝ вечерта на 02.06.2022 г., като изрично е посочила, че **„ на този етап не ѝ е известно да е имало преки свидетели на случката, въпреки, че скандала се е разиграл пред входа на паркинга на кооперацията, който се ползва от всички живущи“**.

Ответникът е оспорил твърденията в подадената молба за извършено от него насилие.

С решението от 24.08.2023 г. по гр.д. № 29051/2022 г. СРС, 83 състав, е отказал да издаде заповед за защита по ЗЗДН срещу Д. Г. П. по молбата на Б. П. П., като е осъдил Б. П. П. да заплати държавна такса в размер на 25 лева по сметка на СРС, а на Д. Г. П. – разноски в размер на 400 лева.

Доводите в жалбата касаят неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото.

Въззивният съд, като прецени относимите доказателства и доводи, прие за установено следното:

Наведените доводи за неправилност на обжалваното решение са неоснователни.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че молбата за защита по ЗЗДН е неоснователна.

За доказване на твърденията си, че на 02.06.2022 г. около 21.18 ч. молит елката е получила обидни и заплашителни съобщения от ответника, а след това около 00.30 ч. вече на 03.06.2022 г., в гр.София, кв.“Хаджи Д.“, ул.*****, пред входа на паркинга пред кооперацията, в която се намира дома й ответникът Д. Г. П. й нанесъл удар с юмрук ударил в лявото рамо, скубал я и я дърпал за косата, а малко по-късно ритал и блъскал колата й, като се опитал да счупи чистачките, молителката е представила декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, ангажирала е гласни доказателствени средства – показанията на свидетелката А.С., СМУ № 158.06/2022 г., съдебно –психиатрична консултация, изготвена от д-р Е. Т.С.-Т., психиатър в ЦПЗ „Проф.Никола Шипковенски „ ЕООД и разпечатка от вайбър кореспонденция, като между страните не е спорно, че са родители на две деца. Последните обаче не са годни доказателства за твърдяното домашно насилие. Приетата от районния съд декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН не представлява годно доказателствено средство за установяване на твърдените насилнически актове, защото не съдържа никакви данни за времето, мястото и начина на извършване на домашното насилие. Разпечатката от вайбър съобщения не само, че не установява подателя и адресата на тези съобщения, но и времето на процесното събитие. Изнесените сведения от св.А.В.С., при проведения от първостепенния съд разпит, за това, **че пряко и непосредствено е възприела** както съдържанието на изпратените от ответника съобщения до молителката (без да възпроизвежда тяхното съдържание), така и последвалите насилнически действия на ответника спрямо молителката (пресъздавайки изложеното в молба вх.№ 112401/03.06.2022 г. на Б. П. и твърдейки, че е била в колата, заедно с молителката, когато ответникът я ударил, скубел и дърпал, а след това е придружила молителката до бензиностанцията, посъветвала я да се обади в полицията, и си тръгнала с такси, защото вече било доста късно – „12.00 ч. през нощта“), според настоящият състав са недостоверни. Това е така, защото показанията на този свидетел противоречат на изнесеното от самата молителка в молбата й от 06.06.2022 г., поради което и няма как да не бъде отречена достоверността на казаното от свидетелката, която като пряк очевидец възпроизвежда извършено от ответника спрямо молителката домашно насилие по посочения в сезиращата молба начин. Повод на инцидента пред паркинга самата молителка, в уточнителната си молба от 06.06.2022 г., е дала сведение, че не й е известно да е имало преки свидетели на случката, въпреки, че скандала се е разиграл пред входа на паркинга на кооперацията, който се ползва от всички живущи. Лишено от всякаква логика е, ако св.А.С. действително е присъствала на инцидент между страните, Б. П. да не посочи този факт в молбата си до съда. Още по нелогично е, ако

действително свидетелката е възприела пряко упражненото върху молителката физическо насилие, молителката да сочи обратното - че не е и е известно да е имало свидетели на случилото се. Обичайно това се случва, когато фактите са се осъществили не по начина, по който са пресъздадени. Затова следва да бъде отречена достоверността на казаното от св.Стоянова при разпита и пред първоинстанционния съд, респ. показанията на този свидетел не следва да бъдат кредитирани, поради което и правилно районният съд не е градил правните си изводи въз основа тях, а други доказателства за твърдяното домашно насилие не са ангажирани. Представеното СМУ № 158.06/2022 г., издадено от специалист по съдебна медицина, констатира траматични увреждания на Б. П. П., при прегледа и на 02.06.2022 г. в 15.20 часа, не установява причинно следствена връзка с действия на ответника спрямо молителката, извършени на 03.06.2022 г. около 00.30 часа. Извод за извършено от въззиваемата страна срещу въззивницата домашно насилие по смисъла на чл.2, ал.1 ЗЗДН на процесните дати (вечерта на 02.06.2022 г. и първите часове на 03.06.2022 г.), молбата за защита, от което е подадена чрез куриер на Еконт още на 02.06.2022 г. (товарителница на л.9 от делото на СРС) не може да бъде направен и от представената от молителката съдебно –психиатрична консултация, изготвена от д-р Е. Т.С.-Т., психиатър в ЦПЗ „Проф.Никола Шипковенски „ ЕООД. Последната, макар и да е доказателствено средство по смисъла на чл.13, ал.2, т.1 от ЗЗДН, само по себе си не може да послужи за издаване на заповед за защита.

От друга страна няма как да бъде подминат и факта, че подаването на молба за защита по ЗЗДН с вх.№ 112401/03.06.2022 г., чрез куриер на Еконт, **предхожда** по време твърдяното за извършено от ответника домашно насилие в 21.18 ч. на 02.06.2022 г. и около 00.30 ч. на 03.06.2022 г. Видно от приложената на л.9 от делото на СРС товарителница, пратката, съдържаща молба за защита от домашно насилие, подадена от Б. П. П., е приета в куриерската фирма на 02.06.2022 г. и доставена в СРС на 03.02.2022 г. Този факт сам по себе си е достатъчно основание да се приеме, че изнесеното в молбата за защита не отговаря на обективната истина. Разбира се, съществува вероятност молителката да е допуснала грешка в индивидуализацията на домашното насилие по време, но пък по делото липсват каквито и да е твърдения от последната в тази насока. Районният съд е бил сезиран с искане за защита от домашно насилие, извършено именно в 21.18 ч. на 02.06.2022 г. и около 00.30 ч. на 03.06.2022 г., а не на друга дата, а такова не се установява да е било извършено от събраните и обсъдени по –горе доказателства.

Изложеното налага извод за правилност и обоснованост на атакуваното първоинстанционно решение, респ. за неоснователност на наведените в жалбата доводи.

Предвид горното, обжалваното решение на районния съд, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила. С влизането му в сила заповедта за незабавна защита по чл. 18, ал. 1 от ЗЗДН престава да действа (арг. от чл. 19 от ЗЗДН).

Въззивният съд следва да осъди въззивницата да заплати по сметка на СГС държавна такса за въззивната жалба в размер на 12.50 лв.

С оглед изхода на делото, въззивницата няма право на разноски, но тя следва да бъде

осъдена да заплати на въззиваемия направените за настоящото производство разноси, които са в доказан размер от 600 лева - заплатеното адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 14370/24.08.2023 г. по гр.д. № 29051/2022 г. по описа на Софийския районен съд, 83 състав.

ОСЪЖДА Б. П. П., ЕГН ***** да заплати по сметка на СГС държавна такса в размер на 12.50 лева.

ОСЪЖДА Б. П. П., ЕГН *****, да заплати на Д. Г. П., ЕГН *****, сумата от 600 лева – разноси за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____